

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **L. R.,** zastoupená Mgr. Zdeňkem Ptáčkem, advokátem se sídlem v Chebu, Ovocná 3, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 12. 2004, č. j. 30 Az 413/2003 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 12. 2004, č. j. 30 Az 413/2003 - 30, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 6. 11. 2003, č.j. OAM-4905/VL-11-K04-2003, jímž stěžovatelce nebyl udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatelka namítala v žalobě porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), aniž by je blíže konkretizovala s tím, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 a § 14 zákona o azylu. Krajský soud pro nedostatečné zdůvodnění žaloby pouze obecně přezkoumal rozhodnutí ministerstva a neshledal v jeho postupu jakékoliv pochybení. Důvodem odchodu stěžovatelky ze země původu byly podle krajského soudu problémy se soukromými osobami, které

na ni vyžadovaly poskytování sexuálních služeb a tyto důvody nelze podřadit pod relevantní důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě jednak namítala, že se krajský soud nedostatečně zabýval jejími žalobními námitkami, když je shledal příliš obecnými a trvala na tom, že skutková podstata, z níž ministerstvo vycházelo, nemá oporu ve spise a při jejím zjišťování byla v řízení před správním orgánem porušena ustanovení §§ 3 odst. 4, 32 odst. 1, 46 a 47 odst. 3 správního řádu. Dále namítala, že informace shromážděné v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině nevycházely z objektivních zdrojů. S ohledem na vlastní problémy s dodržováním lidských práv na teritoriích pod správou Spojených států amerických není použití Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na místě. Konečně namítala, že stát, který není schopen zabezpečit demokratické konání voleb a kde došlo k pokusu o vraždu prezidentského kandidáta otrávením, není schopen zajistit ochranu základních lidských práv jedince. Proto se domáhala zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřilo s jejím obsahem nesouhlas, neboť jak vyplývá i ze správního spisu, postupovalo plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Potíže stěžovatelky se soukromými osobami, jež od ní požadovaly jak peníze, tak i poskytnutí sexuálních služeb nenaplňují skutkovou podstatu pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Pokud stěžovatelka vytýkala, že se krajský soud nedostatečně zabýval jejími žalobními námitkami, když je shledal příliš obecnými, jedná se podle obsahu o stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud toto pochybení neshledal.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. cituje-li stěžovatel pouze zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil**.** Obdobně je nutno tyto závěry vztáhnout i na žalobní body. Jestliže tedy v projednávané věci žaloba obsahovala pouze odkazy na ustanovení správního řádu bez jakékoliv konkretizace, nelze v žádném případě krajskému soudu vytknout, že přezkoumal rozsudek v obecné rovině.

Stejně tak pokud stěžovatelka namítala, že skutková podstata, z níž ministerstvo vycházelo, nemá oporu ve spise a při jejím zjišťování byla v řízení před správním orgánem porušena ustanovení §§ 3 odst. 4, 32 odst. 1, 46 a 47 odst. 3 správního řádu, aniž by však tyto výtky blíže konkretizovala, odkazuje Nejvyšší správní soud na předchozí závěry a konstatuje, že tato námitka je pouhou parafrází zákonných ustanovení a je tedy tzv. jiným důvodem

než který je uveden v § 103 s. ř. s. Protože podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody než které jsou uvedeny v § 103 nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl, Nejvyšší správní soud na základě takto formulovaného stížního bodu nemohl pro jeho nepřípustnost napadený rozsudek přezkoumat.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti vyplývá že stěžovatelka v žalobě nenamítala, že informace shromážděné v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině nevycházely z objektivních zdrojů, že s ohledem na vlastní problémy s dodržováním lidských práv na teritoriích pod správou Spojených států amerických není použití Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na místě ani že stát, který není schopen zabezpečit demokratické konání voleb a kde došlo k pokusu k vraždě prezidentského kandidáta otrávením není schopen zajistit ochranu základních lidských práv jedince, a proto se jedná o důvod nepřípustný ve smyslu již citovaného ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť věc byla vyřízena v souladu s § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu